

žarek dobrote

9/XV
september
2017

glasilo slovenske karitas

Karitas

TEMA MESECA

3 ••• Za srce Afrike 2017

4 ••• Z delom do dostojnega življenja

5 ••• Kje sem doma?

KARITAS V ŽUPNIJI

5 ••• Pojdite sami zase v samotni kraj in se malo odpočijte

GRADIMO DRUŽINO

6 ••• Vsi imamo kopico problemov na naših zakonskih/partnerskih poteh

MLADA KARITAS

8 ••• Young Caritas

9 ••• Božje odpuščanje, gibalo upanja

11 ••• Mama, lepo je, kot da bi sanjal

KOPER

11 ••• Delovni tabor Banjaluka 2017

12 ••• Vera in luč v Soči

LJUBLJANA

12 ••• Dan služenja na Vrhniki

13 ••• Dnevi, napolnjeni z različnimi dejavnostmi

MARIBOR

14 ••• Gospod je stegnil roko – Norcia 2017

16 ••• Dobrodelni študentski tabor v Hercegovini

17 ••• Poslikava telovadnice pri Čebelicah

LETOVANJA

17 ••• Teden za telo in duha

18 ••• V nežnem objemu raja

19 ••• Svoboden kot ptica na veji

20 ••• Preizkušnje zblížajo ljudi

21 ••• Utrinki z letovanja

22 ••• Prejeli smo en velik biser

Teden Karitas: 27. 11.–3. 12. 2017

Geslo: Kje sem doma?

Romanje sodelavcev Karitas

na Ponikvo: 29. 11. 2017

Klic dobrote: 29. 11. 2017

Nedelja Karitas: 3. 12. 2017

Foto: Andrej Šauperl

NAPOVEDNIK

SLOVENSKA KARITA

Letovanje starejših v Sončni hiši v Portorožu

4.–8. 9. Starejši iz Škofijske karitas Murska Sobota

11.–15. 9. Starejši iz Škofijske karitas Novo mesto

18.–22. 9. Starejši iz Škofijske karitas Celje

Seminarji Karitas 2017: Kje sem doma?

6. in 7. 10. Zavod Marianum, Veržej

13. in 14. 10. Dom sv. Jožef, Celje

21. in 21. 10. Gnidovčev dom na Mirenskem Gradu

27. in 28. 10. Samostan Stična

ŠKOFIJSKA KARITAS CELJE

13. 9. Skupina za starejše, Vrbje, ob 9h

13. 9. Tečaj nege, Slomškov dom, Brežice, ob 18h

19. 9. Tečaj HACCP za sodelavce ŽK, Vrbje, ob 18.30

20. 9. Tečaj nege, Slomškov dom, Brežice ob 18h

27. 9. Tečaj nege, Slomškov dom, Brežice ob 18h

28. 9. Kateheza, Vrbje, ob 19.30

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

2. 9. Medžupnijsko srečanje sodelavcev Kraške DK

4. 9. Srečanje Postojnske DK

5. 9. Ob prazniku Matere Terezije sv. maša v Logu pri Vipavi, za sodelavce Karitas vipavske dekanije

6. 9. Srečanje Kraške DK

11. 9. Srečanje DK Idrija Cerkno

12. 9. Tajništvo Tolminske DK

12. 9. Razstava Umetniki za Karitas, Prevalje

12. 9. Medgeneracijsko središče, Ilirska Bistrica

20. 9. Srečanje Istrske OK

26. 9. Srečanje Goriške OK

28. 9. Tajništvo DK Ilirska Bistrica

NADŠKOFIJSKA KARITAS MARIBOR

21. 10. Izobraževanje Pomoč in oskrba starejših in bolnih v domačem okolju, v župnijskem domu v Slovenj Gradcu

18. 11. Izobraževanje Pomoč in oskrba starejših in bolnih v domačem okolju, v Mariboru, Strossmayerjeva 15

13. 1. 2018 Izobraževanje Pomoč in oskrba starejših in bolnih v domačem okolju, v župnišču na Hajdini

• FOTO NASLOVNA in ZADNJA STRAN Jana Lampe •

tema meseca

ZA SRCE AFRIKE 2017

Jana Lampe

Slovenska karitas v sodelovanju z revijo **Ognjišče** in slovenskimi misijonarji, ki delujejo v Afriki, v letošnjem avgustu in septembru izvaja **dobrodelno akcijo Za srce Afrike**, ki poteka že 12. leto. Preko nje želimo nadaljevati s **podporo razvojnih in humanitarnih projektov v Afriki** in tako pomagati najrevnejšim, predvsem otrokom, ki zaradi splošne revščine, posledic podnebnih sprememb in konfliktov **živijo v pomanjkanju hrane, vode, šol in zdravstvene oskrbe**. Ob tem v zadnjih letih postaja vse hujši problem pomanjkanje hrane. Na milijone staršev je vsak dan v veliki stiski, ker ne morejo nahraniti svojih lačnih otrok. Posledice podhranjenosti se jim poznajo celo življenje pri telesnem in intelektualnem razvoju, nekateri pa celo izgubijo življenje. **Slovenske misijonarke in misijonarji** s svojim trudom v zdravstvenih centrih na revnem podeželju Afrike dnevno **rešujejo življenja podhranjenih otrok in bolnikov**. Revnim otrokom pomagajo tudi z dnevnimi obroki v sklopu misijskih šol, njihovim staršem pa z delom, najemom zemlje in s semeni, da bi lažje pridelali hrano za družino, ter jim s tem prinašajo upanje za prihodnost. **Vsega tega pa ne bi zmogli brez pomoči iz Slovenije, ki je zato za ljudi v Afriki neprecenljive vrednosti**. V zadnjih enajstih letih je Slovenska karitas preko dobrotnikov Za srce Afrike ter ob sofinanciranju posameznih projektov s strani Ministrstva za zunanje zadeve in Misijonskega središča pomagala pri gradnji več zdravstvenih centrov, šol in vodnjakov ter z nakupi zdravil in hrane na območjih v Afriki, kjer živi 250.000 prebivalcev. Potrebe pa so v teh revnih krajih še ogromne. Letos

»Mama je proti večeru prinesla svojega otročka z visoko vročino v lokalni zdravstveni center v Kiguhu. Tam ni našla nobenega zdravstvenega delavca, ker jih primanjkuje. Zaman je čakala in otrok ji je umrl v naročju. Če otroci ne dobijo pravočasne pomoči, lahko hitro umrejo zaradi velike vročine, malarije in njenih posledic. Vse nas sestre ob tem zelo boli srce, zato bi želele v tem kraju, kjer imamo nov misijon, prevzeti skrb za zdravstveni center. Prosimo za pomoč,« je dejala s. Bogdana Kavčič, misijonarka v Burundiju.

nas misijonarji prosijo za pomoč pri podpori sledeči projektov:

V Kiguhu v Burundiju je potreba po popolni obnovi in opremljanju tamkajšnjega zdravstvenega centra, ki oskrbuje 12.000 prebivalcev in je v zelo slabem stanju. Streha pušča, strop in predelne stene so uničene, primanjkuje opreme, vode in zdravstvenih delavcev. Sestra Bogdana Kavčič nas prosi za pomoč pri obnovi tega centra ter tudi za podporo pri gradnji vaškega vodnjaka, kjer se bo z vodo oskrbovalo 170 družin.

V Safi v Centralnoafriški republiki bomo ponovno preko celega leta pomagali z nakupi hrane za pomoč več kot 400 podhranjenim otrokom in tudi podhranjenim doječim materam.

V Nyangungu v Burundiju, kjer smo zgradili novo osnovno šolo z 12 učilnicami, nas ravnateljica prosi za nakup učbenikov za vse predmete za učbeniški sklad šole. Lani je šolo obiskovalo 895 otrok. Mnogi so imeli samo zvezek.

V Ruzoju v Burundiju, kamor je zaradi eno leto trajajoče hude suše in lakote pribežalo mnogo ljudi iz območja kraja Kirundo, bomo s hrano in drugimi potrebščinami pomagali 200 priseljenim družinam.

V Ampitafi na Madagaskarju pa nas Janez Krmelj ponovno prosi za podporo pri nakupu riža za cca 220 osnovnošolcev, za katere je to pogosto edini

4

obrok v dnevu. Tudi lazaristom iz **Tolangara** na jugu države želimo priskočiti na pomoč pri nakupih hrane za revne šolarje.

Na Slovenki karitas bomo veseli vaše podpore tem projektom in s tem vaše pomoči najbolj ubogim ljudem v osrčju Afrike.

Svoj dar lahko nakažete na:

Slovenska karitas, Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana, TRR: 02140-0015556761, sklic: 2127, namen: Za srce Afrike.

Lahko pa svoj dar prispevate z SMS sporočilom Afrika ali Afrika5 na 1919 in darujete 5 EUR za pomoč ljudem v Afriki.

Srčna HVALA!

Z DELOM DO DOSTOJNEGA ŽIVLJENJA

– omogočite delo in zaslužek najrevnejšim družinam ali podprite delo učitelja ali zdravstvenega delavca na misijonih v Afriki

Tudi letos nadaljujemo z dobrotelno akcijo **Z delom do dostojnega življenja**, preko katere s pomočjo mesečnih darovalcev iz Slovenije **omogočamo revnim družinam v Afriki, Albaniji in na Šrilanki, da se z lastnim delom preživijo in dostojneje živijo**. Na misijonih v Afriki in Albaniji je potreba po delu domačinov v zdravstvenih centrih, šolah pri čiščenju, urejanju okolice, obdelovanju vrtov, pri oskrbi onemoglih ter drugem delu za skupno dobro. Za delo bodo prejeli plačilo za lažje preživetje. Na Šrilanki bodo revne družine prejele enoletno podporo za zagon obrti, kot je reja živali, šivanje, gojenje zelenjave ...

Revna družina na afriškem podežlju potrebuje dodatnih 24 EUR, v mestu pa 48 EUR, v Albaniji 50 EUR in na Šrilanki 30 EUR na mesec, **da dostojno**

preživi, ima dovolj hrane ter dostop do zdravil in šolskih potrebščin za otroke. Z majhno dnevno odpovedjo lahko posamezniku na drugem kontinentu omogočimo redno delo in njegovi družini spremeni-mo življenje.

Zbiramo tudi **mesečni dar za plačilo zdravstvenih delavcev in učiteljev na misijonih v Afriki**. Za delo učitelja, vzgojitelja, zdravnika ali zdravstvenega delavca na misijonu mesečno potrebujejo med 70 in 150 EUR.

Vabimo vas, da se odločite za mesečni dar 6, 12, 24, 30 EUR, kar lahko storite preko **trajnika ali položnice**, in poslali vam bomo kratek **opis družine, učitelja ali zdravstvenega delavca, ki se preživlja s plačilom za delo za skupno dobro, ki ste ga vi omogočili**.

Za več informacij se obrnite na Slovensko karitas, tel. 01 300 59 60 ali e-naslov jana.lampe@karitas.si. Zgibanka s prijavnico je na voljo tudi v septembrski reviji Ognjišče in po župnijah. Vsem iz srca hvala za vašo solidarnost!

z delom do dostojnega življenja

Omogočimo družinam v Afriki, Albaniji in na Šrilanki, da se z delom preživijo in dostojno živijo!

Podprimo delo učitelja ali zdravstvenega delavca na misijonu v Afriki!

mesečno darovanje

Karitas

ognjišče

KJE SEM DOMA?

Helena Zevnik Rozman

SEMINAR KARITAS 2017

Leto 2017	Lokacija
6. in 7. 10.	Zavod Marianum Veržej
13. in 14. 10.	Dom sv. Jožef Celje
20. in 21. 10.	Gnidovčev dom na Mirenskem Gradu
27. in 28. 10.	Samostan Stična

Program:

PETEK

ob 17h: registracija udeležencev in namestitev
za spanje

ob 18h: molitev in sveta maša

ob 19h: večerja

ob 20h: predavanje z naslovom: Kje sem doma?

Predavatelja bosta na različnih lokacijah dr. Aleksander Zadel in ddr. Verena Perko.

SOBOTA

ob 7h: sveta maša

ob 8h: zajtrk

ob 9h: **okrogla miza: Odnosi in stiske, ki nas
izkoreninjajo iz varnosti doma**

Na različnih lokacijah bodo sodelovali: p. Vili Lovše, p. Benedikt Lavrih, br. Stane Bešter, Lidija Jerebic, Drago Sukič, Milena Brumat in različni pričevalci, ki so sami izkusili bolečino in stisko.

ob 11h: **delo po skupinah: Etična načela Karitas
nam pomagajo pri spremljanju,
razlikovanju in vključevanju krhkosti ljudi,
ki so se znašli v težkih situacijah**

ob 13h: dve predavanji:

- Kaj bi lahko Karitas naredila, da bi družinam zagotovila varnost, ki jo predstavlja dom? Ali naša pomoč prispeva, da nekdo najde dom?

- Kako iti z zakonci, družinami, ki se jim je zalomilo v odnosu, skupaj na pot, da nas ti začutijo, da jih znamo sprejeti, da smo z njimi na poti do polne vključenosti, do polnega dostojanstva vsakega človeka, polne ljubezni in sprejetosti? Kako lahko prispevamo k spravi in odpuščanju, ki je lahko prvi korak k iskanju doma? Kako jih ponovno vključiti v skupnosti, Cerkev, družbo?

Predavatelji: dr. Roman Globokar, p. Benedikt Lavrih, Davorina Petrinja, Imre Jerebic, Jože Kern.

ob 14: zaključek seminarja s kosilom

Seminar je za vse sodelavce Karitas brezplačen, zaradi lažje organizacije pa je OBVEZNA PREDHODNA PRIJAVA najkasneje teden dni pred posameznim seminarjem.

Prijavite se na Slovenski karitas:

- po telefonu: 01 300 59 60 ali
- preko elektronske pošte: info@karitas.si ali
- po pošti: Slovenska karitas, Kristanova 1, 1000 Ljubljana.

Podatki za prijavo: ime in priimek, naslov in kontakt, ustanova Karitas, iz katere prihajate, ter podatki o tem, ali boste prespali in katere obroke želite (večerja, zajtrk, kosilo). •

Karitas v župniji

POJDITE SAMI ZASE V SAMOTEN KRAJ IN SE MALO ODPOČIJTE! (Mr 6,31)

Tomaž Kodrič

Potem ko jim je Jezus zaupal poslanstvo, so se apostoli z velikim poletom odpravili na »misijo« in še z večjim navdušenjem so se vračali ter pripovedovali o neprecenljivih srečanjih in dejanjih. Bili so na vrhuncu uspešnega opravljanja zaupanega jim poslanstva, ko jih Jezus preseneti, prekine nadvse uspešno »akcijo« in jih pošlje same zase na samotni kraj (prim. Mr 6,31). Še več! Skupaj z njimi se umakne, in tudi če ta umik traja le nekaj ur, saj jih na drugi stani jezera že čaka množica, vredna usmiljenja, je v tem dogodku pomembno sporočilo za vsakega sodelavca Karitas.

Če se osredotočimo na sodelavce v različnih karitativnih dejavnosti Cerkve, potem se lahko z apostoli najprej primerjamo na točki poslanstva. Pomembno je namreč, da niti za trenutek ne izgubimo izpred oči dejstva, da nas je sam Gospod poklical med tiste, ki jim je v Cerkvi še prav posebej zaupano poslanstvo služenja bližnjemu s konkretnimi dejanji ljubezni. Naše služenje ni sad naše samovolje, ampak odgovor na Jezusovo povabilo in poslanstvo.

Biti poklican in izbran za tako pomembno poslanstvo ljubezni je znamenje velikega zaupanja. Prepričan sem tudi v to, da ni poklicanega, ki na začetku opravljanja tega poslanstva ne bi čutil zadovoljstva, veselja, optimizma ... S časom in leti služenja pa je v mnogih primerih zaznati upadanje navdušenja. Vedno pogosteje se pojavljajo nadležna vprašanja o smiselnosti in kmalu jim lahko sledi še »odkritje« pregorelosti.

Je to nujna pot naše poklicanosti, našega poslanstva? Prepričan sem, da ne! **Kako ohraniti navdušenje poklicanega in svežino zaupanega nam poslanstva?** On, ki nam je zaupal poslanstvo, nam odgovarja zelo jasno: **»Pojdite sami zase v samotni kraj in se malo odpočijte!«** (Mr 6,31). V tem Jezusovem povabilu ni zatiskanja oči pred stiskami in potrebami bližnjega. Želi pa nas Gospod spodbuditi k stalni in močni povezanosti z Njim, ki je neusahljivi vir ljubezni. Najprej moramo sami okušati in se hraniti s Kristusovo ljubeznijo. Samo tako nahanjeni bomo zmogli Njegovo ljubezen prinašati bližnjim.

Duhovnost sodelavcev sodi v sam vrh prioritet za kvalitetno življenje poslanstva, ki nam je bilo zaupano, podarjeno. Tega se moramo zavedati najprej duhovniki, ki smo sodelavci Karitas, a hkrati prvi odgovorni za duhovno kondicijo sodelavcev oziroma za njihov osebni odnos z Jezusom Kristusom. Preprosto nam ne sme biti žal časa, ki ga namenjamo molitvi, duhovnemu poglobljanju in oblikovanju na rednih srečanjih sodelavcev. Poleg tega pa smo po Jezusovem zgledu izzvani, da sodelavce povabimo, spodbudimo, da bi se odmaknili od vsakdanjih obveznosti ter se umaknili na samotni kraj duhovnih obnov ali duhovnih vaj, romanj ... Gospod ni samo naročil apostolom, naj se umaknejo na samotni kraj, ampak se jim je tudi pridružil. Evangelist niti ne omenja, kaj so delali v času odmika, a že dejstvo, da je bil z njimi, nam pove veliko. Bili so to trenutki, ko niso načrtovali »akcij«, ampak preprosto bili z Njim, ki je pot, resnica in življenje. Ti trenutki so jih duhovno pripravljali na nove izzive, na nadaljevanje poslanstva.

Duhovnikova skrb za močno povezanost med Kristusom in sodelavci pa ne more biti izgovor, da bi tudi sami sodelavci ne skrbeli za svoje duhovno življenje. Končno je le vsak posameznik tisti, ki se odloča in izbira, kako bo skrbel za svojo navezanost na neusahljivi vir Ljubezni. Eno pa sem prepričan! Sodelavec, čigar središče je Jezus Kristus, ne bo pregorel ob opravljanju zaupanega mu poslanstva. Pregorelost ima svoje korenine največkrat v zanašanju le na svoje človeške moči in sposobnosti, ki pa so omejene, nepopolne. Brez močne povezanosti s Kristusom bomo hitro izgubili navdušenje in na dolgi rok zaigrali tudi poklicanost in poslanstvo. Zato je tako pomembno, da ni našega srečanja brez Gospoda; da ni našega dela z ljudmi v različnih oblikah stisk brez molitve in prošnje h Gospodu za prave besede, prave odločitve; da ni zaključka našega dela brez zahvale Gospodu, da smo lahko pričevalci njegove ljubezni; da skrbno negujemo posejano seme ljubezni ob različnih dogodkih, ki nam to omogočajo.

»Pojdite sami zase v samotni kraj in se malo odpočijte!« (Mr 6,31) •

gradimo družino

VSIM IMAMO KOPICO PROBLEMOV NA NAŠIH ZAKONSKIH/PARTNERSKIH POTEH

Imre Jerebic

Fatimska Marija nas in zakonce vabi k molitvi, zadoščevanju, spreobrnjenju, usmiljenju

Udeležil sem se »fatimskih« duhovnih vaj v tujini. Romarsko vzdušje na avtobusu je bilo prijetno; klima nas je hladila, dolga vožnja uspavala ... potihem pa se je vsak Marijin romar spraševal, zakaj se je podal na to pot, ki ni bila samo romarska pot.

Uvodno srečanje z voditeljem duhovnih vaj nas je prizemljilo: *»Pa povejte, zakaj ste se odločili za te duhovne vaje!«*

»Mene je malo prisilila žena! Jaz sicer rad govorim, raziskujem, ker sem imel tak poklic. Rad se tudi pohvalim, če je treba. Vsi moji otroci so lepo poročeni v cerkvi in poročili so jih slavni gospodje in kar dobro jim gre. Malo me je pa strah, ker sem slišal, da bo treba biti veliko tiho in veliko moliti ...«

»Mene pa so poslali mož in otroci. Mami, pojdi, pa za nas moli, mi nimamo časa za to. Mož nerad hodi v cerkev in tudi otroci, ki živijo po moderno, ga radi posnemajo. Večkrat mi je zelo težko, čeprav smo na zunaj urejena družina in nam materialno nič ne manjka.«

»Midva sva se pa skupaj odločila. Jaz sem pri molitveni skupini v župniji. Oba delava pri Karitas. Imava dovolj časa, ker so otroci lepo preskrbljeni. Rada pa bi, da bi mož več molil oziroma da bi skupaj molila kot nekoč, ko so bili otroci majhni.«

»Jaz bom dal besedo ženi, ker ona vse organizira in vodi, jaz sem bolj tiho in vse naredim, da je mir pri hiši!« *»No, ni ravno tako, eden mora imeti vajeti v rokah, da stvari tečejo, kot je treba ... Mož je bil kar zato, da greva skupaj na duhovne vaje, škoditi ne more ...«*

Nekaj utrinkov zakoncev, ki so se prostovoljno ali malo prisiljeno podali na 5-dnevne duhovne vaje z romarskim navdihom, da bi tudi kaj lepega videli, se srečali z verskimi koreninami sv. Modesta, učenca sv. Cirila in Metoda. Izpustil sem izpovedi pričakovanih neporočenih laikov in seveda duhovnikov, ki so tudi bila nadvse zanimiva in večkrat zabeljena s humorjem, ki je bil zelo dobrodošel in sproščujoč.

Če upoštevam dejstvo, da so se na romarske duhovne vaje podali zakonci, ki se imajo za verne in ki skušajo tudi s pomočjo osebne vere živeti kolikor toliko urejeno zakonsko življenje, gornje izpovedi

pričajo, da noben zakonski par ni brez problemov. Namenoma uporabljam besedo »kolikor toliko«, kar na primer pomeni, da je navzven njihov zakon urejen v primerjavi z današnjo situacijo, ko je mnogo takšnih ali drugačnih zakonskih ali partnerskih skupnosti: »koruzniki« vseh vrst, ponovno civilno poročeni, druga ali tretja partnerska zveza, otroci iz prvega ali drugega zakona ali samo iz enega, kratkotrajna zveza brez resnega namena, tisti, ki ne morejo urediti cerkvenega zakona, istospolni pari in še in še ...

Tistim, ki so urejeni po cerkvenih ali državnih predpisih, ter paleti neurejenih po cerkvenih predpisih pa je zagotovo skupno to, da imamo tako eni kot drugi na svoji zakonski ali partnerski poti kopico problemov, in zato vsi potrebujemo medčloveško pomoč in pomoč od zgoraj.

Spoštovani sodelavci Karitas, že leto Božjega usmiljenja nas je vabilo, da bi se skozi vse leto podali v šolo učenja usmiljenja do ljudi, ki prihajajo k nam po pomoč, in seveda posredno usmiljenja do sebe, da bi znali nesebično in sočutno to pomoč deliti s srcem.

Ob 100. obletnici prikazovanj Marije v Fatimi je tudi izredna priložnost, da smo ali še bomo Marijo povabili v svoj dom, da se ob njej zberemo k molitvi rožnega venca; kajti ona je naša duhovna mati, naša priprošnjica, srednica milosti. **Lahko bi rekli, da gre za priložnost, da Marijo ponovno odkrijemo, tako kot pastirčki v Fatimi, v vsem njenem sijaju, in urejeni in »neurejeni« zakonci prisluhnemo njenim sporočilom za vsakega od nas.**

Molite rožni venec skupaj

Zakaj je Marija toliko energije uporabila, da je neuke in majhne pastirčke učila moliti in vztrajati pri rožnem vencu, se nam zdi morda nenavadno. Tudi nam zakoncem, ki nimamo časa niti za počitek ali spanje, dolga ali ponavljajoča se molitev rožnega venca ni ravno pri srcu. Voditelj duhovnih vaj p. Anton Nadrah je rekel: »Radi kupujemo danes rožne vence na raznih romanjih, radi jih imamo obešene v avtomobilih ali kje drugje. **Vzemimo jih še v roke in se skupaj učimo ponavljajoče se molitve zdravamarije ob 20 skrivnostih iz Jezusovega življenja.** Gre za velik napor vsakega zakonca danes. Gre tudi za premišljeno molitev, ki prinaša blagoslov za naše zakonsko ali samsko življenje.«

Zadoščujte za nekoga, ki je zašel ali je v stiski

Zadoščevanje je beseda, ki je izpadla iz našega žargona. Tudi v Cerkvi redko spregovorimo o njeni vsebini. Marija je fatimskim pastirčkom približala vsebino tega pojma: zadoščujte – voljno sprejmite vse nevšečnosti, trpljenje, ki se je in se bo zganilo na vas od domačih radovednežev, zasliševanj, ječe, bolezni, in to darujte za uboge grešnike ali za tiste, ki so jih doletele razne preizkušnje.

Koliko greha in koliko dvoma – slabega je v nas ali okoli nas ... Greh je nemoderno vprašanje, greh enega ali obeh zakoncev; hitro ga opravičimo, da vsi tako delajo ali kdor je brez greha, naj prvi vrže kamen v grešnika. Toliko je priložnosti, ko smo uspešno porušili vrednostni sistem ali v kot postavili evangelijske vrednote, da tudi urejeni ali neurejeni zakonci živimo v iluziji, da nam je marsikaj dovoljeno in da se ne splača zadoščevati za nekoga, ki je po svoji krivdi ali mimgrede padel na rob družbe oz. zašel na slabo pot ali pot greha.

Zelo, zelo velika šola učenja zadoščevanja ali duhovnega sočutja za nekoga – koliko pozitivne energije lahko poklonimo drugemu, tudi sozakoncu!

Spreobrnjenje v majhnih stvareh

Zanimivo, kako modro je fatimska Marija vodila pastirčke. Ni jih pošiljala v veliko šolo svetniškega življenja, temveč jim je naročala zvestobo v majhnih stvareh – vztrajnosti pri molitvi, dokler zmorejo, uboganju staršev, ko so jim branili iti v fatimsko globel, iskrenosti do zasliševalcev, čeprav je to prinašalo po Marijinem opozorilu hude posledice ...

In kaj nam zakoncem fatimska Marija svetuje danes? **Brez dvoma je na prvem mestu zvestoba sozakoncu, in to v mislih, besedah in dejanju; na drugem mestu nenehno učenje sprejemanja razlikosti; na tretjem iskanje skupnih točk, dejavnosti; na četrtem veselje, da smo skupaj (kot bi morda to dal na prvo mesto papež Frančišek).** Če našeto zakonci ob priprošnji Marije vsak dan treniramo, so to majhne stvari, če jih zanemarimo, pa lahko postanejo (pre)velike.

Usmiljenje do sebe in do bližnjega

V našem otroštvu so nas veliko učili ljubezni – usmiljenja do bližnjega in staršev, vzgojiteljev, duhovnikov smo dobili smo lep zgled usmiljenja do bližnjih, posebno ko gre za poznane ljudi v rodni družini, okoli, župniji. To sporočilo starejši predajamo mlajšim.

Pri sodobnih zakoncih pa se stvari večkrat zalomi, ker stare korenine nadomešča individualizem. Nenehna tekmovalnost, kdo bo glavni, iz javnega življenja se seli tudi v zakonsko življenje. Nedorečeno je, kaj je moška, kaj ženska in kaj otroška vloga.

Biti usmiljen do sebe pa pomeni najprej soočiti se s svojo realnostjo: kaj sem, kje sem in kako sem – in si upati to na primeren način povedati sozakoncu. Seveda to tudi pomeni upati si iskati pomoč od zunaj – včasih je ta pomoč bila v razširjeni družini ali vaški skupnosti, danes je prej treba stopiti do strokovnjaka in celo plačati ali stopiti v spovednico ter priznati svojo majhnost – grešnost.

Usmiljenje do sebe je pot k sebi domov, to je srečanje s svojim jazom, ki je po Bogu ustvarjen in spremljan od nekoga, ki mu zaupam.

mlada karitas

YOUNG CARITAS

Luka Oven

Prvič sem se s t. i. Young Caritas srečal pred 10 leti, ko sem kot animator pričel sodelovati pri projektu Slovenske karitas Počitnice biserov. Seveda takrat še ni bilo govora o Mladi Karitas, pa tudi zavedal se nisem, da prostovoljci, ki pri programu sodelujemo, tvorimo edinstveno mrežo izkušenj in znanj, ki se iz generacije v generacijo prenašajo med animatorji.

Sedaj pa se v Karitas že nekaj let govori o pomembnosti vključevanja mladih in tudi bolj organizirani Mladi Karitas, v okviru katere bi bolj načrtno poskušali Karitas približati mladim in jih navdušiti za prostovoljstvo. Zato sem še posebej vesel, da smo v Žarku dobrote dobili svoj prostor, kjer bomo mesečno pisali o primerih dobrih praks in predstavljali ideje o vključevanju mladih. Sam poznam kar nekaj uspešnih projektov na tem področju, ki jih izvajajo župnijske in škofijske Karitas. Tudi primeri iz tujine, predvsem Avstrije, Nemčije, Italije, Luksemburga in Francije, kažejo, da je povezovanje mladih med seboj in mladih s starejšimi edinstvena možnost za izmenjavo izkušenj ter razvoj prostovoljstva, hkrati pa tudi priložnost za mlade, da kvalitetno zapolnimo svoj prosti čas. Prepričan sem, da nam bo tudi v Sloveniji uspelo, saj poznam ogromno mladih, ki že sedaj s srcem sodelujejo pri Karitas.

Mlado Karitas – Young Caritas vidim kot mrežo, kjer se mladi med seboj povezujemo in izpopolnjujemo s konkretnimi aktivnostmi na način, ki je mladim blizu. Starejši sodelavci Karitas imate ogromno izkušenj in znanj. Škoda bi bilo, če jih ne bi prenesli na mlajše. Prav tako pa mladi prinesemo v skupnost in aktivnosti svežino ter nove pristope, ki ponujajo priložnost za razvoj in olajšajo delo starejšim prostovoljcem.

Young Caritas je tako priložnost za mlade, da se prostovoljno vključijo v aktivnosti in na ta način ose-

young CARITAS

nostno rastejo, se srečujejo z ostalimi prostovoljci, raziskujejo in krepijo svoje socialne veščine. Trenutno so nam vsem poznani projekti, kjer mladi prostovoljci kot animatorji sodelujejo na letovanjih za socialno ogrožene otroke in družine, sodelujejo pri učni pomoči, v prihodnosti pa si želim tudi več medgeneracijskih druženj, izobraževalnih srečanj, kampov za mlade in aktivnosti, ki jih bomo z mladimi odkrili sami, v skupnem ozaveščanju o socialni problematiki ter boju proti revščini in socialni izključenosti.

Ideja Mlade Karitas, ali če jo poimenujemo z imenom, ki je mladim bližje – Young Caritas, je promocija prostovoljstva med mladimi, pri čemer jim je omogočeno, da izberejo, na katerem področju in koliko časa želijo delovati. Cilj ni, da mlade prisilimo k vstopu v strukturo, temveč da se sami zavežejo aktivnostim na podlagi svojih želja in zmožnosti. Iz lastnih izkušenj pa vem, da če

v nečem uživaš, si s prijatelji in hkrati veš, da si naredil dobro delo, si za to vedno vzameš čas.

Z vami bi rad delil tudi mnenje Tatjane Rupnik Krapež, ki že vrsto let sodeluje z mladimi prostovoljci:

»Zakaj Mlada Karitas? V programu Popoldan na Cesti so uporabniki otroci in mladostniki, zato je zelo pomembno, da vanj vključimo mlade prostovoljce. Med njimi se ustvari posebna vez, ki na koncu prinese željen rezultat. Poleg tega je pomembno, da v mladih čim prej zbudimo čut do sočloveka. Sami pa tako ali tako kmalu spoznajo, da tudi osebnostno rastejo, in kar je najpomembnejše, vidijo, da je medsebojna pomoč nekaj dobrega, lepega. V letošnjem poletju je bilo v program vključenih preko 60 mladih prostovoljcev, od osnovnošolcev in srednješolcev do študentov. Bogu hvala zanje.

Naš program zajema tri področja: delo z otroki in mladostniki, delo s starši in delo s prostovoljci. Za slednje nam največkrat zmanjka časa. Zdi se mi zelo pomembno, da mladim damo nekaj več, nekaj, kjer bi se sprostili, se med seboj družili. Posledično bi si izmenjevali mnenja in osebnostno rastli v odgovorne in zrele prostovoljce. Ideja za ustanovitev Young Caritas ali Mlade Karitas zato toplo pozdravljam. Mladi se bodo radi odločili, da se pridružijo taki skupini. Zelo lepo je bili v Lurdu videti mlade, ki sledijo Kristusovemu nauku, poleg tega pa se zabavajo in družijo. Upam, da bo ta ideja kmalu zagledala luč sveta.« •

BOŽJE ODPUŠČANJE, GIBALO UPANJA

papež Frančišek

»Bratje in sestre, vsi smo ubogi grešniki, potrební Božjega usmiljenja, ki ima moč, da nas spremeni in nam povrne upanje, in to vsak dan.«

»In obrnil se je k ženi in rekel Simonu: 'Vidiš to ženo? Vstopil sem v tvojo hišo, vode za noge mi nisi dal; ta pa mi je s solzami zmočila noge in jih obrisala s svojimi lasmi. Zato ti povem: odpuščeni so njeni mnogi grehi, ker je močno ljubila; komur pa se malo odpusti, malo ljubi.' Njej pa je rekel: 'Odpuščeni so tvoji grehi.' Tedaj so tisti, ki so bili z njim pri mizi, začeli pri sebi govoriti: 'Kdo je ta, ki celo grehe odpušča?' On pa je rekel ženi: 'Tvoja vera te je rešila; pojdi v miru!'« (Lk 7,44.47-50)

Prezir

Slišali smo odziv povablencev farizeja Simona: »Kdo je ta, ki celo grehe odpušča?« Jezus je malo prej storil škandalozno dejanje. Neka ženska iz mesta, ki so jo vsi poznali kot grešnico, je vstopila v Simonovo hišo, se sklonila k Jezusovim nogam in nanje izlila dišavnega olja. Vsi, ki so bili tam za mizo, so pri sebi govorili: če je Jezus prerok, ne bi smel sprejeti takšnih gest od ženske, kot je bila tista. *Prezir*. Tiste uboge ženske, ki so jih potrebovali le, da so se na skrivaj srečevali z njimi, tudi voditelji, ali pa, da so jih kamnali. V skladu z miselnostjo časa je morala biti jasna ločitev med svetnikom in grešnikom, med čistim in nečistim.

Jezusova drža je drugačna – usmiljenje

Toda Jezusova drža je drugačna. Vse od začetka svojega poslanstva v Galileji je bil blizu gobavcem, obsedencem, vsem bolnim in odrinjenim. Tovrstno vedenje vsekakor ni bilo običajno in dejansko je ta Jezusova naklonjenost do izključenih, do »*nedotakljivih*«, ena od stvari, ki njegove sodobnike najbolj zmoti. Jezus prevzame skrb za osebo, ki trpi; njeno trpljenje postane njegovo. Jezus ne uči, da je treba stanje bolečine prenašati z junaštvom, na način stoicnih filozofov.

Jezus sočustvuje s človeško bolečino. Kadar se sreča z njo, iz njegove notranjosti pride na plan tista drža, ki zaznamuje krščanstvo: usmiljenje. Jezus vpričo človeške bolečine občuti usmiljenje; Jezusovo srce je usmiljeno. Jezus izkusi sočutje. Dobesedno: Jezus čuti, da vsa njegova notranjost trepeti. Kolikokrat v evangelijih srečamo tovrsten odziv. Kristusovo srce uteleša in razodeva Božje srce. Le-to pa povsod, kjer sta moški ali ženska, ki trpita, želi njuno ozdravljenje, njuno osvoboditev, njuno polno življenje.

Jezus odpušča, objema, razume, se približa

Zato Jezus razprostira roke za grešnike. »Koliko ljudi tudi danes vztraja pri zmotnem življenju, ker ne najdejo nikogar, ki bi bil pripravljen pogledati ga ali pogledati jo na drugačen način, z očmi – ali bolje –, s srcem Boga, torej pogledati jih z upanjem.« Jezus namreč vidi možnost vstajenja tudi v nekom, ki je nakopičil mnogo napačnih izbir. Jezus je vedno tam, z odprtim srcem; razprostira tisto usmiljenje, ki ga ima v srcu; odpušča, objema, razume, se približa: takšen je Jezus!

Včasih pozabimo, da pri Jezusu ni šlo za neko lahko ljubezen po nizki ceni. Evangeliji o prvih negativnih odzivih v odnosu do Jezusa poročajo ravno takrat, ko je nekemu človeku odpustil grehe (glej Mr 2,1-12). Tisto je bil človek z dvojnimi trpljenjem: trpel je, ker ni mogel hoditi ter ker se je počutil »napačnega«. In Jezus razume, da je druga bolečina večja od prve, zato ga takoj sprejme z naznanilom osvoboditve: »*Otrok, odpuščeni so ti grehi!*« Osvobodi ga tistega občutka, ki ga zatira, ker se počuti napačnega. Takrat se nekateri prisotni pismouki – ki se imajo za popolne – pohujšajo zaradi Jezusovih besed, ki zvenijo kakor kletev, saj le Bog lahko odpušča grehe. »*Mislím na mnoge katoličane, ki se imajo za popolne in prezirajo druge ... To je žalostno.*«

Večkrat bi se morali spomniti, koliko smo mi stali Božjo ljubezen

Mi, ki smo navajeni izkušati odpuščanje grehov, morda preveč »*poceni*«, bi se morali večkrat spomniti, koliko smo mi stali Božjo ljubezen. Vsakdo izmed nas je stal dosti: Jezusovo življenje! In On bi ga dal tudi za samo enega izmed nas. Jezus ne gre na križ, ker ozdravlja bolne, ker uči ljubezen, ker oznanja blagost. Božji Sin gre na križ predvsem zato, ker odpušča grehe, ker želi popolno, dokončno osvoboditev človekovega srca. Ker ne sprejme, da bi človeško bitje vse svoje bivanje zapravilo s to neizbrisno »*tetovažo*«, z mislijo, da ga Božje usmiljeno srce ne more sprejeti. S takšnim čutenjem gre Jezus naproti grešnikom, ki smo mi vsi.

Glej naprej in dal ti bom novo srce

Tako je grešnikom odpuščeno. In ne razvedrijo se samo na psihološki ravni, ker so osvobojeni občutka krivde. Jezus stori veliko več: osebam, ki so se zmotile, ponudi upanje na novo življenje. Četudi se počutiš ničvrednega, ti Gospod odgovarja: »*Glej naprej in dal ti bom novo srce.*« To je upanje, ki nam ga daje Jezus. Življenje, zaznamovano z ljubeznijo.

Cestinar Matej postane Kristusov apostol: Matej, ki je izdajalec domovine, izkoriščevalec ljudi. Skorumpirani bogataš Zahej iz Jerihe, ki je zagotovo imel diplomu iz podkupovanja, se spremeni v dobrotnika ubogih. Ženska iz Samarije, ki je imela pet mož in se-

daj živi z drugim, sliši, da ji je obljubljena »živa voda«, ki bo lahko vedno izvirala iz nje. Tako Jezus spreminja srca; tako dela z vsemi nami.

Vsi smo ubogi grešniki, potrebni Božjega usmiljenja

Dobro je, če pomislimo, da Bog za prvo zmes, iz katere je oblikoval svojo Cerkev, ni izbral oseb, ki se niso nikoli zmotile. Cerkev je ljudstvo grešnikov, ki izkušajo Božje usmiljenje in odpuščanje. Peter je resnico o sebi bolje razumel ob petelinovem petju kakor pa iz svojih vzgibov velikodušnosti, zaradi katerih je

postajal domišljav in se je počutil vzvišenega nad drugimi.

Vsi smo ubogi grešniki, potrebni Božjega usmiljenja, ki ima moč, da nas spremeni in nam povrne upanje, in to vsak dan. In to tudi naredi! Ljudem, ki so razumeli to temeljno resnico, pa Bog podarja poslanstvo, ki je najlepše na svetu: ljubezen do bratov in sester ter oznanilo usmiljenja, ki ga On nikomur ne odkloni. In to je naše upanje. Gremo naprej s tem zaupanjem v odpuščanje, v Jezusovo usmiljeno ljubezen.

Predlogi za pogovor v skupini

Delavnica 1

Vsake udeleženec dobi list papirja in svinčnik. Voditelj skupine na začetku srečanja poudari, da bo tokrat delo osebno in da bodo z drugimi delili le tisto, kar bodo hoteli.

Voditelj vodi srečanje, ki ga začne s križem. Sledi branje svetopisemskega odlomka: Lk 7,44.47-50. Sledi razmišljanje v tišini.

- V nadaljevanju voditelj povabi udeležence, da pomislijo na uporabnika, ki prihaja po pomoč, ali na nekoga, ki ga srečujejo pri sv. maši, na ulici, v službi ... in jim »gre resnično na živce«. Zapišejo vse tiste njegove lastnosti, ki jih vznemirjajo in motijo.
- Nato se obrnejo vase. Kaj je tisto, kar jih moti pri sebi, kar bi morali popraviti? Česa so se že velikokrat spovedali, pa se jim še vedno ponavlja? Kaj mislijo, da druge moti pri njih? Tudi to zapišejo.
- V naslednjem koraku poiščejo tisto svojo lastnost, ki jih najbolj moti, in si zamislijo izvedljiv načrt, kako bi to lahko popravili. Zapišejo načrt.
- Nato se z mislimi vrnejo k osebi, ki jih vznemirja, in izberejo eno njeno »motečo« lastnost. Poiščejo možnost, kako bi lahko to osebo sprejeli z njeno šibkostjo in kako bi lahko k tej osebi pristopili na drugačen način, kot so to delali do sedaj. Tudi ta načrt zapišejo.
- Zaključimo z molitvijo za moč pri premagovanju naših šibkosti in sprejemanju drugih.

Delavnica 2

- Vsak udeleženec dobi dva lista različnih barv in pisalo.

- Po branju svetopisemskega odlomka (Lk 7,44.47-50) jih povabimo, da na en list zapišejo pozitivne lastnosti, ki jih opažajo pri prejemnikih pomoči, ali pozitivne lastnosti, ki bi si jih želeli, na list druge barve pa vse negativne lastnosti. Če je udeležencev dovolj (vsaj trije za eno skupino), jih lahko razdelimo v več skupin in poleg prejemnikov pomoči v drugih skupinah pišemo za vernike v naši župniji, družinske člane ipd.
- Iz listkov sestavimo na eni strani pozitivno, na drugi strani negativno osebnost. V skupini obe osebnosti med sabo primerjamo. Preberemo vse pozitivne lastnosti in se pogovorimo o tem, kakšna bi bila taka oseba in če so ob branju teh lastnosti na koga posebej pomislili. Preberemo tudi vse negativne lastnosti. Ob tem odgovorimo na naslednja vprašanja: S katerimi od njih se najtežje soočajo? Kako si pomagajo, ko pride do tega? Se katera od lastnosti pojavlja pri obeh osebnostih? Kako to? Kaj se jim še zdi pomembno? Kaj opažajo?
- V tišini si vsakdo še enkrat pogleda obe osebnosti. Izbere si eno negativno lastnost in pomisli, kako bi se je znebil pri sebi ali jo sprejel pri drugi osebi. Nato si izberete še eno pozitivno lastnost ter pomisli, kako jo bo živel naprej ali pohvalil pri osebi, ki jo ima.

V zaključni molitvi se Bogu zahvalimo za vse dobro in slabo, ker zaradi obojega hodimo po naši poti odrešenja.

delavnico pripravila: Nataša Hanuna

MAMA, LEPO JE, KOT DA BI SANJAL

Jožef Kociper

Človek živi v nekem stalnem ritmu. Morebiti je človek odmeril sekundo prav po svojem ritmu srca, ki v povprečju vsako sekundo požene kri po naših žilah. Dan in noč je razdelil po enakonočju na dvanajst ur, za leto pa je preštel dneve.

Rojeni smo bili v že ritmično oblikovan svet. Naši starši so bolj ali manj lahko le sledili temu ritmu. V družine, v katerih uspejo slediti temu Božjemu ritmu, se naseli mir, v drugih pa lahko tudi nemir.

Na svetu je dobrin za vse ljudi dovolj. Žal pa velikokrat prav človeški nemir želi gospodariti nad Božjim ritmom. Privatna lastnina je najmočnejši dokaz nemira – strahu pred »pomanjkanjem«. Kopičenje zalog pa potem sočasno ustvarja pomanjkanje dobrin pri drugih ljudeh. Prav duhovno bogatejše družbe imajo tudi materialno porazdelitev bolj uravnovešeno.

»Danes sem po sedemindvajsetih letih drugič na morju, prvič sem bila v osnovni šoli.«

Naši starši so nam dali vse, kar so imeli. Mnogokrat je za nas bilo to žal premalo, da bi lahko sledili

prehitremu tempu življenja. Kakšno je danes neravnovesje? Stotisoče ljudem je kratena pravica do dela. Na drugi strani pa jih prav toliko izgoreva na delu, ker ne zmorejo tekmovalne hitrosti. Dober »gospodar« bi izgorele razbremenil, izrinjene pa vključil.

»Srečna sem, da sem lahko danes prvič s svojimi tremi otroki na morju.«

Prihaja september, ko se bodo otroci podali po znanje v šole. Šola pa bi morala biti dostopna prav vsem otrokom. Žal v socialno šibkih družinah starši finančno niso sposobni priskrbeti vseh nujno potrebnih šolskih pripomočkov, niti delovnih zvezkov ne. Šola pa je najboljši garant, da se bodo otroci lahko razvijali v socialno zdrave odrasle, sicer se socialne bolezni vse bolj selijo v genski zapis.

»Mama, prosi strica, da ga bom držal za roko.«

Na sprehodu skozi tunel, ki povezuje Portorož in Strunjan, nam je tridesetim otrokom iz Sončne hiše, ki leži na Senčni poti, bilo dovoljeno zakričati na ves glas. V tistih nekaj trenutkih velike svobode smo lahko otroci izpraznili zagrenjene zaloge utesnjenosti, nesvobode.

»Mama, bilo mi je lepo, kot da bi sanjal. Zakričal sem lahko na ves glas in strica sem držal za roko.«

11

koper

DELOVNI TABOR BANJA LUKA 2017

Primož Erjavec

V dneh od 30. 7. do 6. 8. 2017 (od tega je bilo 5 delovnih dni) je potekal Delovni tabor Banjaluka 2017. Skupaj je bilo narejeno 280 prostovoljskih ur. Udeležencev je bilo letos 7: dva mojstra, br. Gregor Rehar, kaplan na ŠGV Primož Erjavec, dva dijaka 3. letnika ŠGV in en absolvent, bivši dijak ŠGV. Razen enega dijaka smo bili vsi že enkrat ali večkrat na taboru.

Promocijo in izbor mojstrov smo opravili v začetku meseca maja. Dogovori z banjaluško Karitas so potekali ves čas, informacijo o delu smo dobili štiri dni pred odhodom, ko smo naredili pripravljalo srečanje.

Ob prihodu v Banjaluko sta nas lepo sprejela direktor g. Aničič in ga. Žaklina. V ponedeljek zjutraj smo ogledali delovišče in začeli delo. V pogovorih se je

izkazalo, da popravljamo streho moškemu brez redne službe, kateremu se je odločila pomagati banjaluška Karitas. V sredo popoldne smo odšli na obisk k lanski družini in bili zelo veseli končnega izida naše akcije. V četrtek so nas pogostili sodelavci Karitas. V petek opoldne smo sklenili delo s prenovljeno streho. Po končanem delu smo se v soboto odpeljali na ekskurzijo skozi Jajce do Sarajeva in v nedeljo zjutraj nazaj v Slovenijo.

»V ekipi smo se lepo ujeli in nas je bilo poleg dveh bosanskih mojstrov ravno pravo število, da smo imeli vsi opravke. Kar nekaj novih stvari so se mladi udeleženci lahko naučili ob mojstrih. Časovno je bilo delo ravno pravšnje. Isto velja za zahtevnost. Delo smo korektno izvedli.

In kot se rado zgodi, je bilo tudi nekaj problemov, kot na primer komunikacija z organizatorji, nerazumljivo zavlacanje zavarovanja delovišča z odrom. Pa smo jih tudi s slovensko trmo rešili, da je bilo vse, kot je potrebno za tako delo.« •

12

VERA IN LUČ V SOČI

br. Gregor Rehar

V Domu Karitas v Soči se je drugi teden v avgustu odvijal tabor gibanja Vera in luč s preko 40 udeleženci. Tudi sam sem del tega gibanja. In kdo se skriva za temi obrazi?

Ostareli oče, ki z globoko ponižnostjo sprejema nenadno bolezen svojega sina in mu potrpežljivo pomaga pri vsakem koraku. Lučka, ki se prešerno veseli. Prijatelji, ki lučk ne pomilujejo, ampak jih imajo

preprosto radi in se z njimi družijo, delajo, plešejo, telovadijo ... Duhovnika Matej in Vili, ki s preprosto besedo in z dejanji oznanjata veselo novico poklicnosti, vere, odpuščanja, romanja, veselja, poslanstva ... Legendarni kuharici Danica in Marija, ki v skromni kuhinji z omejenimi zmogljivostmi in ogromno ljubezni kuhata vrhunske obede. In seveda voditeljica Ana z ekipo, ki je tedne in tedne skrbno pripravljala letovanje. V tem prelepem soškem Lurdu smo z lučkami stopali med grobovi domačinov in vojakov v cerkev, poromali k Devici Mariji v Polje in po sladoledu v najhujšem naliveu zapeli sredi Bovca. To so naši obrazi! •

Ljubljana

DAN SLUŽENJA NA VRHNIKI

Kazimir Metljak

V nedeljo, 25. junija 2017, je Župnijska karitas Vrhnika organizirala dan služenja. Tako kot vsako leto je bil namenjen ostarelim, bolnim in invalidnim osebam. Pri izvedbi so sodelovali prostovoljci, zaposleni iz Doma ostarelih Vrhnika, skupina Drobne radosti, skavti, pevci in pridne gospodinje.

Zbrali smo se v župnijski cerkvi sv. Pavla. Do sedaj je bil običaj, da je sv. mašo daroval duhovnik iz drugega kraja. Letos ni bilo napovedanega gosta. Ko se je začela sv. maša, je za oltarno mizo pristopil domači župnik g. Blaž Gregorc. Morda je bil kdo presenečen, vendar je bilo tako z razlogom. Na sobotnem župnijskem romanju nas je g. župnik obvestil, da nas v avgustu zapušča. Verjetno se je hotel na poseben način posloviti tudi od ostarelih, invalidov in bolnih, in to je storil tako, da je zanje daroval sv. mašo.

Uvodni nagovor v sv. mašo je imela ga. Veronika Habe iz Doma upokojencev Vrhnika, ki se je zahvalila za duhovno oskrbo v Domu. Njena osnovna misel je bila, da je potrebno zaupanje v Božjo pomoč in Ma-

rijino varstvo, da bodo ostareli, invalidi in bolni lahko prenašali vsakodnevne težave. Da to zmorejo, je potreben zdrav duh. Za to je preprosta pot, ki jo je mati Terezija predstavila z mislijo: »*Tišina je molitev, molitev je vera, vera je ljubezen, ljubezen je služenje, sad služenja je mir.*«

G. župnik pa je v pridigi spomnil na šest verskih resnic. Vse so pomembne v življenju kristjana, saj vsebujejo bistvo krščanskega nauka, opozoril pa je na drugo: da je Bog pravičen sodnik, ki dobro plačuje in hudo kaznuje. Bogu ni vseeno, kako živimo, zato je potreben strah Božji, ki usmerja naše življenje, nas uči spoštovanja Božje volje. Jezus pravi, naj se ne bojimo ljudi, ampak Boga. Danes se zelo poudarja, da je Bog ljubezen, in zato prepričanje, da se Boga ni treba bati. Strah pa nas je ljudi, saj se bojimo, da bi nam storili kaj slabega. To je napačno mišljenje, saj Jezus pravi, naj se ne bojimo ljudi. Potrebno je zaupanje v Boga, saj potem lahko zaupamo tudi ljudem.

Mašne prošnje so prebrali varovanci Doma. Sv. mašo je s svojim petjem obogatil cerkveni pevski zbor.

Po maši se je druženje nadaljevalo na dvorišču pred zimsko kapelo. Mize so bile polne dobrot, ki so jih spekle pridne gospodinje. S citrami in kitaro sta za prijetno vzdušje poskrbela g. Perše in g. Jeromen.

Da je prijetno nedeljsko dopoldne minilo v zadovoljstvu ostarelih, bolnih in invalidov, so zaslužni vsi sodelujoči, ki se jim najlepše zahvaljujemo. •

POROČILO O POLETNEM TABORU SLEPIH IN SLABOVIDNIH 2017

Jure Srebrovič

Letos je poletni tabor že tretjič potekal v vasi Skomarje nad Zrečami, in sicer od 16. do 23. julija, s skupaj 40 udeleženci. Prvi dan po večerji smo se predstavili, sprejeli nekaj novincev in se seznanili s pravili ter potekom tabora. Kdor je želel, se je lahko vsako jutro pred zajtrkom pridružil hvalnicam in telovadbi. Zahvalili smo se za nov dan in prosili za blagoslov in varstvo. Telovadbo je letos vodila naša članica Marija. Pri vajah smo si pomagali tudi z lično knjižico Glavo gor, ki jo je pred kratkim izdala celjska Mohorjeva družba. Napisala jo je dr. med. Claudia Croos-Müller.

Vsi udeleženci smo bili razdeljeni v štiri delovne skupine in smo dnevno izmenjaje pripravljali in pospravljali mize za naše obede, pomivali posodo in počistili vse prostore. Okoli 9.30 smo na jutranjem krogu najprej slišali spodbudne misli, ki so bile tokrat naravnane na hvaležnost, potem smo dneve napolnili z raznimi dejavnostmi.

V ponedeljek smo se razdelili v tri skupine. Dve sta ostali v Skomarju: ena je pod vodstvom ge. Mojce Štefane izdelovala rožice iz krep papirja, druga skupina je pri ge. Mojci Potnik Šonc imela delavnico polstenja volne. Tretja skupina, v kateri sem bil tudi sam, je šla v vas Resnik na kovačijo Švab, kjer nam je najprej Robi Švab opisal kovačijo, nato pa smo se s pomočjo sina Roka še sami preizkusili v kovanju.

Po kosilu smo šli na sprehod, nato pa začeli s turnirjem showdowna (namiznega tenisa za slepe) ter branjem knjige Ana z zelene domačije, kanadske avtorice Lucy Maud Montgomery. Po večerji so nas Benjamin, Špela in Jernej zabavali s harmonikama in kitaro. Benjamin nam je še podrobneje predstavil svoje izredno navdušenje za igranje harmonike in nam predvajal svojo avtorsko skladbo Moja frajtonarca, ki je bila uvrščena na lestvico za pesem tedna na internetnem radiu Tomi.

V torkovem dopoldnevu nam je Sandi razgrnil svojo zgodbo, kako je po izgubi vida postal tekač maratonec. Sodeloval je tudi na olimpijadi v Riu de Janeiru. Popoldne smo se odpravili v vas Gorenje pri Zrečah, najprej k Smogavcu na sadno kupo in nato še na ogled cerkve svete Kunigunde, ki nam jo je predstavil g. župnik Stanko. Po večerji so nas obiskali fantje iz narodnozabavne skupine Dar in nam naredili lep glasbeni večer. Pri igranju se jim je za nekaj časa pridružil tudi naš harmonikar Benjamin.

V sredo smo se odpravili v Zreče v tovarno Unior. Tam nas je sprejel g. Gregor Kovačec in nam najprej

Četrtek je bil namenjen pohodu iz koč na Pesku do Rogle, ogledu razglednega stolpa, lesenih hišic in drugih zanimivosti ter sankanju. Na poti domov smo si v vasi Resnik ogledali še cerkvico sv. Jakoba iz 15. stoletja, ki nam jo je predstavil tamkajšnji ključar. V petek pa smo uživali v Termah Zreče. Po večerji sta nas obiskala Simona in Miha Jakopin, znana kot Duo Simi.

V soboto dopoldne smo imeli različne družabne igre. Vmes smo se ob enajsti uri lahko udeležili svete maše, med katero je domači župnik Stanko krstil nečakinjo našega spremljevalca, domačina Dejana. Po kosilu smo dokončali turnir v show-downu, ki je potekal ves teden. Popoldne smo bili še enkrat na Rogli, si ogledali lesene skulpture raznih umetnikov, se sprehodili in si na koncu privoščili sladoled in pijačo. Zvečer pa je sledil piknik s čevapčiči in drugimi dobrotami. Zabavali smo se pozno v noč.

V nedeljo smo se po zajtrku pridružili domačinom v župnijski cerkvi pri sveti maši, pri kateri je naša Danijela prebrala obe berili v brajici. Po maši je sledil zaključni krog, kjer smo strnili misli in vtise ter tako zaključili tabor.

Preživeli smo lep teden in iz srca se zahvaljujemo Marjetki in Urški Kerin, Primožu Ogrinu ter domačinu Dejanu Kočniku, ki so tabor pripravili. Zahvaljujemo se vsem spremljevalkam in spremljevalcem, ki so bili ob nas in nam pomagali, da so bili naši dnevi varni in sproščeni. Toplo se zahvaljujemo mami Mileni, ki je odlično poskrbela za vse obroke in zgodaj vstajala, da je pri zajtrku že zadišalo po sveže pečenem kruhu. Iskrena hvala tudi Škofijski karitas Ljubljana, ki nas podpira, da si tabor sploh lahko privoščimo.

maribor

GOSPOD JE STEGNIL ROKO – NORCIA 2017

Marjan Pučko

sam predstavil podjetje, nato smo si ogledali še film in šli skozi proizvodnjo. V zreškem župnišču smo imeli kosilo, katehist g. Martin in g. župnik Peter pa sta nam zanimivo spregovorila o zgodovini in sedanjem življenju Zreč ter stari in novi župnijski cerkvi. Nato smo v Slovenskih Konjicah obiskali še podjetje Zlati grič. Najprej smo si z go. Tanjo ogledali kleti, končali pa v degustacijski sobi, kjer nas je sprejela gospodična Dolores. Njihovi najbolj znani vrsti vin sta Renski rizling in Konjičan. Zvečer nas je obiskal g. Miran Vodovnik, športnik, metalec krogle. Zanj smo imeli veliko vprašanj, pokazal pa nam je tudi kroglo in kladivo.

V Zavodu Antona Martina Slomška v sodelovanju z Nadškofijsko karitas Maribor že 20 let organiziramo delovno-karitativne tabore. Prva leta smo sodelovali v tovrstnih taborih v Kolibah v Bosni in Hercegovini ter v Aleksincu v Srbiji. Ob lanskoletnih potresih v Italiji, natančneje na območju Norcie in Amatriceja, smo se odločili, da priskočimo na pomoč temu območju. S pomočjo naše nekdanje dijakinje, mag. Mojce Magdič Belcl, smo stopili v kontakt s patri benediktinci v Norcii.

Kraj Norcia ima poseben pomen v zgodovini Evrope in v katoliški duhovnosti. Tam sta namreč rojena dvojčka sv. Benedikt in sv. Sholastika. Sv. Benedikt je bolj poznan kot oče zahodnega menišтва in zavetnik Evrope. Njegovo redovno pravilo je: »Moli in delaj!« Tabor je potekal od 19. do 27. 7. 2017.

V Norcio na delovno-karitativni tabor je tako odšlo 6 fantov, ki so vključeni v eno izmed enot našega Zavoda (obiskujejo gimnazijo oz. bivajo v dijaškem domu) in dva spremljevalca – g. Dominik Petko ter duhovni asistent Zavoda Marjan Pučko. Prenočevali smo v samostanu s patri benediktinci, tako da je bilo tudi naše življenje tam močno povezano z Benediktovim redovnim pravilom moli in delaj. Molitev in delo sta

se prepletala skozi ves dan. Hitro smo ugotovili, da nismo edini prostovoljci, ki smo jim priskočili na pomoč. Pred nami so jim pomagale družine iz Toronta, skupaj z nami sta bila tam fanta iz ZDA (ki sta pomagala že mesec dni in sta ostala tudi po našem odhodu).

Naše delo je bilo raznovrstno. Vsak dan je ekipa fantov polagala streho, ostali pa so opravljali druga dela: betonirali estrije v kopalnici, selili kuhinjo iz prejšnjega samostana, selili in urejali knjižnico, kopali jarek za cevi, selili pohištvo in vsak od udeležencev je lahko pomagal patrom v njihovi pivovarni. Sami proizvajajo in polnijo pivo Nursia. Patri so znani tudi po koralnem petju in zgoščenki, ki so jo izdali leta 2013. Zaupali so nam, da bo naslednja zgoščanka njihovega koralnega petja izšla v kratkem. Prav koralno petje je bogatilo vse molitve, ki smo se jih udeleževali. Čas je hitro minil. Želja patrov je bila, da bi ostali še kak dan, a na žalost to ni bilo mogoče.

Na poti v Norcio smo se ustavili v Assisiju, kjer nas je sprejel minorit p. Janez Šamperl. Nazaj grede smo poromali v Rim, kjer nas je vodil jezuit in odgovorni urednik slovenskega programa radia Vatikan p. Ivan Herceg.

Ob koncu hvala vsem trem največjim donatorjem, ki so s svojimi darovi pripomogli k uresničitvi tabora: zakonskemu paru iz Slovenskih goric, ki je daroval največ in izbral geslo našega tabora, GT 243 in Nadškofijski karitas Maribor.

»V tednu, ki sem ga preživel pri bratih benediktincih v Norcii, sem se večkrat zavedel občutka, ki ga težko opišem z besedami. Preveval me je duh dela, molitve in tišine. Čutim, da je minula izkušnja v meni pustila sled ter me bo v prihodnje predvsem duhovno močno zaznamovala.« (David, 1. letnik, 2. gimnazija Maribor)

»Meni samemu je bil tabor prikaz tega, da se po še tako hudih dogodkih ne smeš predati, saj lahko s trdim delom dosežeš, kar želiš. Nisem si predstavljal, kako je, ko izgubiš vse in se nato odločiš začeti vse znova, pri tem pa pomagajo prostovoljci kot mi. Res, da je bilo delo včasih težaško in nam je pobralo vso energijo, ki bi jo sicer porabljali za kakšno poležavanje na plaži, a druženje z ostalimi prostovoljci in patri mi je pomenilo več kot to. Tabor mi je sprva omogočil boljše poznavanje ostalih prostovoljcev, saj smo tja odšli kot skupina, ki niti ne pozna imen drug drugega, nazaj pa smo prišli kot dobri prijatelji, ki jim ni težko skupaj poprijeti za delo, ko je to potrebno. Še večje presenečenje pa so bili patri sami, ki so nam dali občutek pripadnosti. Sam sem si kot menihe predstavljal starejše gospode, ki naj ne bi imeli veliko znanja o mladih, ti pa so bili stari tudi manj kot petindvajset let, kar pa niti ni tako oddaljeno od naših starosti, zato se je bilo možno z njimi pogovarjati tudi o vsakodnevnih stvareh.« (Jernej, 1. letnik, Škofijska gimnazija AMS)

»Med delom sem spoznal življenje menihov benediktinskega reda in sem ugotovil, da je zelo pestro. Navezal sem veliko novih prijateljskih vezi z menihi in tudi z dvema prostovoljcem iz ZDA, ki sta delila tudi del svoje zelo zanimive zgodbe. Tabor je v meni pustil zelo veliko pozitivnega.« (Kristijan, 2. letnik, Biotehnična šola Maribor)

»Tabor v Norcii je bil definitivno ena boljših izkušenj. Pred taborom nisem vedel, kaj naj pričakujem, toda to, kar smo doživeli, je bilo fantastično. Ogromno

sem se naučil, od praktičnih stvari, kot je polaganje strehe, pa do načina življenja tamkajšnjih benediktincev. S tem taborom sem veliko pridobil na osebnem in duhovnem področju ter spoznal nekaj novih zelo dobrih prijateljev. Brez dvoma izkušnja, ki bi jo z veseljem ponovil. (Anže, 3. letnik, Škofijska gimnazija AMS)

»Pokojni slovenski alpinist Tomaž Humar je nekoč zapisal: 'Namesto bleščečih daril poklonimo drug drugemu del nas samih! Poklonimo si delček našega časa, saj je to največ, kar imamo!' Tako smo tudi mi v Norcii patrom benediktincem poklonili del nas samih in delček svojega časa. Tamkajšnja pomoč pri obnovi porušenega samostana in bivanje pri patrih je bila zame čudovita izkušnja. Bogu sem hvaležen, da sem lahko pomagal in tako dodal košček v mozaik nastajajočega samostana.« (Dominik, spremljevalec)

DOBRODELNI ŠTUDENTSKI TABOR V HERCEGOVINI

s. Meta Potočnik OSU

Dračevo je obmejna župnija med Čapljino in Metkovićem, poleg teče reka Neretva. Do Mostarja je 40 minut vožnje, do Medžugorja pol ure. V sodelovanju s Škofijsko karitas Mostar, Nadškofijsko karitas Maribor in Univerzitetno župnijo Maribor je 10 študentk in študentov tam delovalo od 30. 7. do 8. 8. 2017. Z nami je bil tudi študentski duhovnik, p. Marjan Kokalj DJ. Pred odhodom smo obiskali nekaj župnij, kjer smo zbirali sredstva. Čudili smo se, kako so ljudje radodarni, kadar gre za podporo mladim. Imeli smo tudi pripravljani vikend.

Poročilo o taboru je potrebna stvar, a kako naj vanj ubesedim tisto, kar se je zgodilo v naših srcih in medsebojnih odnosih? Kdor je že kdaj hodil po Bosni in Hercegovini ter bil deležen gostoljubja domačinov, me gotovo razume. Ni tako pomembno tisto, kar smo jim prinesli ali kar smo naredili, temveč to, kar smo drug drugemu postali. Okrepili smo se v naši veri v Kristusa, ki dela iz nas eno Telo v Njem. Nismo prišli kot »bogati Slovenci« k »ubogim Herecegovcem«. Prišli smo kot kristjani, kot bratje in sestre. Izredno sem vesela, da so mladi to kmalu razumeli ter k vsakemu delu in človeku pristopali v drži služenja in prijateljstva.

Zelo lepo nas je sprejel župnik don Vinko Raguž, ki je s svojim humorjem, toplino, radodarnostjo, potrpežljivostjo in bližino takoj osvojil naša srca. To je izjemen človek, ki ga imajo radi vsi. Je vse v eni osebi: predan duhovnik in pravi pastir duš, ki »smrdi po svojih ovcah«, odličen kuhar, čebelar, kmet ... Z nami je bil dobesedno vedno in povsod.

Peljal nas je k Anteju, ki živi sam. Je abstinent od alkohola, star 49 let. Doživel je tudi lažjo možgansko

kap in težko uporablja levo roko. Župnik mu veliko pomaga in ga spodbuja k novemu življenju. Vse dni smo bili pri njem od 6.30 do 11.00 ter čistili dvorišče, odvažali smeti, spreminjali »pragozd« v vrt za kokoši, pleskali, prali oblačila, likali ... Umazanija in nered nam nista vzela poguma, z dobro voljo in pesmijo smo naredili zares veliko. Župnik je bil presenečen nad nami, saj je pričakoval »mestne otroke«, a fantje so znali narediti prav vse. Ker so bile temperature vsak dan zelo visoke, tudi do 41 stopinj, smo po delu vsak odšli na kopanje v hladno izvirsko reko. S seboj smo vzeli tudi Anteja, saj to zanj pomeni vračanje v družbo. Bil je vesel. S svojim delom smo pritegnili pozornost sosedov, ki so začeli prihajati k Antejju. Zdi se mi, da je to tudi sad našega dela. Srčno upam, da bodo skrbeli zanj še naprej in mu pomagali ohranjati minimalen red in čistočo.

Popoldne, od 16h do 20h, smo sodelovali pri nekakšnem šestdnevem župnijskem oratoriju (IZVOR) za otroke. Prihajalo je do 150 otrok in 30 njihovih animatorjev. V zelo lepem

spominu mi ostaja češčenje Najsvetejšega, ki smo ga imeli vsi skupaj v cerkvi. Peli smo slovenske in hrvaške slavilne pesmi, molili rožni venec. Presenečena sem bila nad mirnostjo otrok. Zame je to bilo izkustvo Cerkve, ki je eno v Kristusu. Oratorij imajo šele drugo leto, a so se potrudili in dali vse od sebe. Na tem področju bi jim lahko naslednje leto še več pomagali z idejami in vsebinskimi pripravami. Želim si, da bi nekaj animatorjev drugo leto prišlo v Slovenijo na izkustvo našega oratorija. Tako bi dobili še več idej, kako na njihov način pripraviti še boljši oratorij.

Ob večerih smo navadno imeli krog hvaležnosti, kjer smo si podelili doživetja dneva in izkustvo Boga v vsakdanjih dogodkih.

Med delovnim taborom smo en večer šli tudi v Medžugorje, kjer je tisti teden potekal Mladifest. Tudi to je bilo za nas izkustvo Cerkve, ki moli in praznuje. Zadnji dan smo si vzeli čas in počistili župnišče ter praznovali. Slovo je bilo težko, a na obeh straneh je želja, da se naša povezanost ohranja in krepi.

V meni je veliko hvaležnosti Bogu in vsem, ki so nam to izkušnjo omogočili. Mi smo sejali in zalivali, a Bog daje rast, in to je nekaj čudovitega.

POSLIKAVA TELOVADNICE PRI ČEBELICAH

Karmen Fridih

Pred tremi leti se mi je na strokovni ekskurziji v Nemčiji porodila ideja o poslikavi naše domske telovadnice. Ker morje

blagodejno vpliva na človeka, smo se zaposlene strinjale, da bi motiv morskega dna čudovito pristajal naši telovadnici. Za izvedbo projekta smo se dogovarjali s kar nekaj osebami, a nismo našli pogumneža, ki bi jo prevzel. V letošnjem letu pa je pri nas začela preko javnih del delati zelo ambiciozna Vera, ki z veseljem

prisluhne marsikateri naši želji, in tako je kaj hitro predstavila to idejo prijateljici Lauri Pletikos. Laura je izziv z veseljem sprejela, in v nekaj dneh je v naši te-

lovadnici nastalo čudovito morsko dno. Pri nastajanju slike so lahko sodelovali tudi varovanci, kar ji daje še posebno vrednost. Ko z občudovanjem opazujemo to naše morje, se zavedamo, da ni toliko pomembno, kdaj je kakšen projekt izveden, ampak to, da obstaja volja do izvedbe cilja. Včasih je celo boljše, da stvari dozori.

Kot radi rečemo pri nas v Čebeli: »Kjer je volja, je pot, kjer volje ni, se najde izgovor.« Mi v Čebeli nimamo izgovorov, temveč imamo voljo.

letovanja

Celje

TEDEN ZA TELO IN DUHA

Miha Lenarčič

Letovanje družin Škofijske karitas Celje

17

Letovanja se je udeležilo deset družin iz celjske škofije, skupaj s skupino animatorjev smo napolnili Sončno hišo v Portorožu do zadnjega kotička.

Tokratno letovanje je potekalo v znamenju sedmih cerkvenih zakramentov, ki smo jih spoznavali ob jutranjih mašah z nagovori g. Roka Metličarja in ob številnih zanimivih delavnicah, ki smo jih preko celotnega tedna pripravljali animatorji. Naše društvo je spremljalo čudovito sončno vreme, ki nas je razvajalo na plaži, ob največji dnevni vročini pa smo se prijetno hladili na senčni terasi pred hišo, kjer smo ustvarjali v različnih delavnicah. Eden od izdelkov, ki je po malem nastajal vsak dan čez celo letovanje, pa je bila sveča, vlita iz več barv in plasti, ki predstavljajo zakramente. Te sveče smo ob zaključku našega letovanja blagoslovljene odnesli na svoje domove.

Hvala skupini animatorjev za navihanost, pridno pospravljanje in pomivanje posode ☺, ge. Ani Komljanec, ki je poskrbela za okusne obroke, g. Roku, ki je vsak dan maševal v hišni kapeli in nam bil duhovna opora.

S hvaležnostjo se obračam h Gospodu, ki je poskrbel za vse in nas varoval!

Koper

V NEŽNEM OBJEMU RAJA

Franica Grmek

»Animatorka, ali res sveti isto sonce na morju in v hribih?« je zvedavo vprašala šestletna udeleženka letovanja družin v Soči.

Škofijska karitas Koper je letos v poletnih mesecih omogočila letovanje družinam kar v treh terminih. Žarki sonca so družine objemali in valovi morja božali v dveh terminih v Portorožu, prvič letos pa so družine letovale tudi v hribih, v vasici Soča v prelepi čarobni dolini Trente. Podarjena so nam bila mirna in nepozabna doživetja v neokrnjeni naravi, prepolni umetnin Božjega stvarstva.

Posebej zanimiv je bil, za mlajše in za mlade po srcu, svet stoterih žuželk, ki smo jih imeli možnost opazovati z našim ljubiteljem teh »neznatnih« živalic, animatorjem Dejanom.

Učili smo se spoznavati korenine našega bivanja in preteklosti ter na novo odkrivati vrednote življenja v neponovljivi podobi vsakega izmed nas.

Prepoznavali smo se ob likih Kekca, Mojce, Bedanca, Rožleta in nenazadnje tudi tete Pehte. Ta zanimiva »teta«, na zunaj robata, strašljiva, čudna ..., pa vendar v svojem srcu blaga in željna ljubezni! Tudi ona je bila Njegovo orodje, ko je s skrivnostno planinsko rožo pomagala spregledati slepi deklici Mojci. Spraševali smo se, ali zmoremo tudi mi videti skrivnostno planinsko rožo v Njem, ki nas vabi in prihaja k nam, ko smo na tleh in ko srce stiskajo skrbi. On nas vabi, čaka, tiho prihaja k nam in nas dviga, da se lahko smejimo viharjem in se počutimo kot kralji na vrhu gore.

»Kot že nekajkrat prej sem bil animator na letovanju družin v organizaciji Karitas; s to izjemo, da tokrat prvič ne na morju, ampak še v Trenti. Drugo okolje je bilo dobrodošla sprememba, saj je zahtevalo tudi drugačno izvedbo tabora. Več je bilo poudarka na izletih, kar imam rad, odgovarjalo pa je tudi večini družin. Tudi manjšina, ki je težje prenašala pohode in vožnje po razgibanem terenu, se je dobro znašla na veselici v Čezsoči. Tam smo si ogledali tekmovanje v kmečkih igrah. Na voljo so bili ogledi obrti. Preproste duše pa so največje veselje doživele, ko se je začel glasbeni program.

Večino dni smo imeli pohode ob Soči in izlete, ki so bili po zahtevnosti prilagojeni družinam z otroki in spremenljivemu vremenu. Obiskali smo Šunikov vodni gaj z lepimi slapovi in terasastimi tolmoni. Sledil je obisk Vršiča, kjer smo se predhodno še nekajkrat ustavili, npr. pri cerkvi, posvečeni Mariji v Trenti, pri Kugyjevem spomeniku ... Na gorenjski strani prelaza smo obiskali rusko kapelico, Kranjsko Goro in Kekčevo deželo.

Tu smo imeli, predvsem na veliko veselje otrok in mladine, voden program.

Pohod do izvira Soče je bil v zadnjih sto metrih nekoliko zahtevnejši in so ga do konca izpeljali tisti, ki so bili vajeni visokogorskega oz. skalnatega ozkega terena in ferat. Za vse pa je sledil ogled Trentarskega muzeja.

Letovanje smo popestrili z delavnicami in igrami na zaključni večer, kjer smo zakurili svoj kres. Praznovali smo tudi dva rojstna dneva in prvi god male Ane. Vzdušje je bilo dobro. Družine so ga izkoristile v večini za skupni program, delno pa, kakor je seveda tudi prav, za svoj oddih.

Veselim se bodočih udeležb na letovanjih Karitas, novih poznanstev, pa seveda ponovnih srečanj z družinami in sodelavci, ki so bili že prej udeleženci teh počitnic.

Dejan Galjot

»SVOBODEN KOT PTICA NA VEJI«

zbrala: Klementina Bajec

Utrinki in razmišljanja z medgeneracijskega tabora v Soči

Že kar nekaj let zapored je moj prvi vikend v juliju rezerviran za medgeneracijski tabor v Soči. Nič drugače ni bilo tudi letos. Zakaj se že sedem let kot prostovoljka vračam k smaragdni Soči? Zato ker imam občutek, da grem na tradicionalno vsakoletno srečanje prijateljev, ki ga ne morem izpustiti. V vseh teh letih se je oblikovalo neko jedro udeležencev, ki prihajajo že več let zapored. Poleg njih je skupina ljudi, ki so že kdaj bili, pa so se po nekaj letih ponovno odločili za obisk, in nekaj udeležencev, ki so prvič na tovrstnem taboru.

Mislim, da je dobitna prav kombinacija narave, družbe, programa in odlične kuhinje. V devetih letih je tabor dobil prepoznavno obliko programa, ki se vsako leto prilagodi glede na izbrano temo. Morda se zdi, da je skupno bivanje treh dni res kratko, vendar bo vsakdo pritrdil, da je zelo intenzivno.

V viziji Karitas je mogoče prebrati tudi to, da gradi sočutno in solidarno družbo. Graditi pa je vedno treba začeti pri temeljih. V našem primeru to pomeni gradnjo pri najmlajših – pri vseh teh vnučkih in vnukinjah, ki pridejo na tabor s starimi starši, pri nečakih in nečakinjah, ki jih pripeljejo tete, pri otrocih, ki pridejo na tabor s sosedami ... Intenzivno druženje na taboru jim pokaže, da je lahko njihova ekipa uspešna pri igri, tudi če ni sestavljena iz samih vrhunskih športnikov in najgibčnejših sovrstnikov. Pri poražencih ni bilo čutiti nobenega razočaranja ali jeze v skupini. Druženje na taboru jim pokaže, da pot že ni tako zahtevna, če jo lahko prehodi tudi šestdeset let starejša gospa, in da se z vztrajnostjo premaga tudi zelo strm hrib.

Za vzgojo v sočutju in solidarnosti ter učenje skupnega bivanja več generacij se mi zdi oblika tabora ena boljših, ker se družimo od jutra do večera in se ne razidemo po npr. enkratnem obisku na domu, in ker se moramo v skupini usklajevati z ljudmi, ki jih ne poznamo najbolje.

Medgeneracijski tabor Soča je že več kot pet let sestavni del počitnic vsaj dveh otrok, sedaj že najstnikov, in nemogoče je, da bi ta fanta trdila, da se ne da sodelovati s starejšimi ter preživeti z njimi več kot dve uri skupaj. Ne pravim, da je to edina oblika medgeneracijskega sodelovanja in učenja, trdim pa, da je učinkovita in ima sadove. Lahko iz vsega naštetega začutimo, da so tovrstni programi v skladu z načeli delovanja Karitas in kot taki potrebni današnji družbi ter vredni podpore?

Jerneja Božič, prostovoljka

Po nekem zanimivem na-ključ-(ju) sva si s kolegico, socialno delavko, zaželeli obiskati Soško dolino, vonjati »frišen« gorski zrak in zreti v turkizne odtenke ledenohladne reke Soče. Ko se človek malo odmakne iz doline v hribe, misli postanejo jasnejše, življenje pa preprosto in lepo. Spomnim se, da mi je Klementina omenila svojo medgeneracijsko skupino. Deseto leto bodo preživeli podaljšan konec tedna v mali vasi Soča. Kontaktiram jo in naju povabi.

V petek, 7. 7. 2017, se nariševa v Soči, kjer naju pričaka pisana in pestra skupinica nasmejanih ljudi vseh starosti, med njimi šolski in predšolski otroci, mlade mamice in celo mlade družine.

Uau, si mislim, to pa bo zalogaj, skupino s takšno medgeneracijsko razliko združiti in pripraviti, da diha kot eno; zahtevna naloga ...

Na hitro se predstavimo, nato se dobimo v skupnem prostoru, kjer se začne večerni program, kviz na temo PTIČI. S kolegico se malo spogledava, v smislu: »Ptiči, a si ti resna ...??«

Vendar se zelo hitro razvije zanimiva skupinska atmosfera, enkrat se smejejo dejstvu, da ptiči nimajo mehurja, drugič se čudimo posebni žlezi, ki jo imajo race, da si ne zmočijo perja, itd. Po urici igranja sledi kurjenje kresa. Otroci in moški tu najbolj sodelujejo.

Prebudimo se v čudovito jutro, pozajtrkujemo in se odpravimo na pot do soškega župnika Avgusta Ipavca in njegove lesene kapelice v Lepeni. Dobro razpoloženje, nasmejani obrazi in lahkoten korak so naši spre-

mljevalci na poti. Občasno se nam pridružijo še prav posebni gosti: tri mlade mucke ter starejša psička, ki se najprej upira stiku s skupino, potem pa, ko vidi, da jo vsi, sploh pa najmlajši, ljubeče sprejmemo, se prepusti in uživa z nami.

Po poti uživamo ob prekrasnih razgledih okoliških hribov in reke Soče, ki se vsakih nekaj metrov pokaže v povsem novi luči. Med potjo je čas, da se družimo, si izmenjamo življenjske izkušnje, da se srečamo kot so-ljudje, sopotniki, mladi, malo manj mladi in starejši.

Ko prispemo do g. Ipavca, nas toplo sprejme in že hiti z razlago kapelice, ki jo je sam ustvaril, ter široke simbolike, ki je »posejana« po njegovem dvorišču in notranjščini kapelice. Njegove zveste gospodinje nam pripravijo pravo gostijo, spečejo okusno čokoladno pecivo in čudovit čaj.

Po dobri urici druženja je čas, da se odpravimo naprej oz. nazaj na kosilo, še prej pa na kopanje ob Soči, ki je vsekakor svojstveno doživetje. Ob soških tolmunih se ohladimo in spet zaživimo, saj nas vročina malo izmuči.

Pot nazaj poiščemo v senci reke Soče. Ob prihodu domov nas pričaka bogato kosilo. Juha, glavna jed, sladica ter kavica, ki jo kuharji s prav neverjetno ljubeznijo celo dopoldne pripravljajo. Preplavi me hvaležnost in občudovanje teh ljudi, ki se z resničnim veseljem, ki sije z njihovih obrazov, razdajajo na taborih, kot je ta.

Sledi razgiban popoldan, v katerem ustvarjamo vse od ptičkov v majhnih gnezdih na lesenih naplavinah do vej, Marije na Skali, majic s posebnim grafičnim odtisom ptice in še in še, zvečer pa seveda ogenjček, ki ustvari občutek skupnega ognjišča, kot smo ga poznali včasih.

Vsi smo že kot eno ... starejši z mladimi debatiramo kot veliki prijatelji. Spet se mi prikrade tisti občutek ganjenosti, ko se v sobi pogovarjava kolegica in jaz ter dve starejši gospe, nadvse iskreno ter osebno ... uau, kakšno bogastvo in doživetje! Tega ne doživiš vsak dan. Ob tem se zavem, kako pogrešam svojo staro mamo. Pogovor z omenjenima gospema me namreč spomni nanjo.

V nedeljo pridno in dodobra očistimo hišo in se odpravimo k sv. maši, pri kateri kaplan Bogdan Vidmar prisrčno razlaga evangelij. Nekako se še ne želimo raziti in kar malo si oddahnemo, ko Klementina naznani, da bo po kosilu še druženje ob kavici in piškotih ter razkrivanje igre skupnega prijatelja.

S hvaležnostjo v srcu s prijateljico zapuščamo ta čudovit kraj. Nehote se vame zareže negotovost in sentimentalnost. Medgeneracijski program se z letošnjim letom na ta način in v tej obliki, po 10 letih, zaključuje. Čaka ga ne prav jasna prihodnost. V meni se oglasi tisti mali zaskrbljeni otrok, poln skrbi za vse te ljudi – a bo sploh še obstajal tabor v taki obliki, kje se bodo/bomo vsi mi še sploh lahko srečali? Kdo nas bo vodil in povezoval?

Andreja Kobal, udeleženka

Murska Sobota

PREIZKUŠNJE ZBLIŽAJO LJUDI

Jožef Kociper

Sredi julija smo se na naše družine obrnili z naslednjim dopisom:

»Bliža se odhod na LETOVANJE DRUŽIN v Porto-ruž, v okviru Škofijske karitas Murska Sobota. Odhod bo v **ponedeljek, 31. julija 2017, ob 7.10** z vlakom z železniške postaje v Murski Soboti, povratek pa na isto lokacijo v **soboto, 5. avgusta 2017, ob 19.48**. Vlak pelje iz Murske Sobote do Ljubljane ...

... Naše skupno letovanje želimo doživeti kot ena velika družina, kjer si člani medsebojno pomagamo, se spoštujemo in se urimo v vrednotah, kot so potrpe-

žljivost, prilagodljivost, solidarnost in predvsem skromnost. Namen našega letovanja je poglobiti in oplemenititi te vrednote, se potruditi sprejemati sočloveka takšnega, kakršen je, in se, seveda, družiti in poveseliti.

Naša velika družina bo skupaj preživela en čudovit teden, za kar pa se bomo morali vsi potruditi, zato vas želimo seznaniti z naslednjim:

1. Naša družina **živi skromno**, kar pomeni, da se trudimo v tem tednu živeti skromno v sočutju s tistimi, ki jim zaradi takšnih ali drugačnih okoliščin in stisk ni omogočeno počitnikovanje na morju ali kje drugje. Prosimo vas, če lahko otroke pripravite na skromnost v tem tednu. Predlagamo vam, da razen za pošto in za kak spominček ne zapra-

vljamo denarja. Če pa bi imeli zaradi tega slab občutek, vam predlagamo, da darujete kakšen skromen dar za druge ljudi, ki so v stiski.

2. Ta teden se **odrečemo alkoholu**, saj želimo živeti v sočutju s tistimi, ki trpijo zaradi odvisnosti od alkohola, in tistimi, ki se na kakršenkoli način srečujejo ali borijo s to boleznijo.

3. **Prilagajanje** je ena od najpomembnejši vrednot vsake družine. Ker je naša družina zelo velika, bo ta vrednota še kako pomemben člen našega vsakdana.

4. Voditelji in animatorji bodo poskrbeli za **program, animacije, delavnice** in vse, kar se bo na letovanju dogajalo. Voditelji bodo oblikovali delavnice s starši, animatorji pa bodo soustvarjali delavnice z otroki.

5. Naše letovanje ima tudi ponudbo **duhovnega programa**. V Sončni hiši je kapela. Upamo, da bomo imeli možnost se v njej udeležiti tudi kakšne svete maše.

S tem pismom smo po treh mesecih usklajevanja zaključili končni izbor devetih družin, ki jih predlagajo posamezne župnijske Karitas. Vsako leto dodamo kakšno izkušnjo in si rečemo: »Tokrat pa upajmo, da ne bo šlo še kaj narobe.«

V četrtek pred letovanjem še enkrat pokličemo vse družine. Veseli smo, da nam vse štima. Od samega veselja še ustno dopolnimo, da lahko tri družine iz Ljutomerskega okoliša vstopijo na vlak na železniški postaji v Ljutomeru – mesto.

Ker pa je to hitri vlak, stoji samo na železniški postaji v »mestu« Ljutomer, in ne na »glavni« postaji. Družine pa so seveda čakale na vlak na glavni postaji.

Cele štiri ure kasneje se je naša velika družina zbrala ob naši družinski mizi na terasi Sončne hiše.

A ta preizkušnja je našo veliko družino še bolj zblížala. Te štiri ure niso bile izgubljene, bile so velika nalozba v naše medsebojne odnose.

Morebiti pa je prav naše pismo pripravilo ljudi na potrpežljivost, ki nam je v vsakdanjem življenju močno primanjkuje.

Zahvaljujem se vsem družinam, ki ste sprejele porušene načrte kot izziv in priložnost za medsebojno spoznavanje ter sodelovanje v skupno dobro.

Novo mesto

UTRINKI Z LETOVANJA

zbrala Andreja Kastelic

V tednu letovanja smo tudi odrasli okušali otroški svet, v katerem je bilo mesto stroge resnosti oddano ustvarjanju, igri in veselju. Zmagovali smo, a tudi doživljali poraze pri kartanju, bili v pričakovanju dobitkov na tomboli, bili skrivni prijatelji ter z drobnimi pozornostmi cel teden razveseljevali in presenečali drug drugega, se zabavali ob igri čim hitrejšega pobiranja in zbiranja jajc ter detektivsko odkrivali, kdo je kriv, da je mesto zaspalo ...

21

»Prelepo mi je bilo in vesela sem, da je bil to teden, ko se mi ni bilo treba ukvarjati s svojimi travmami in problemi, ampak sem lahko uživala v lepotah tega okolja in družbi ljudi.« (misel ene od mam ob zaključku letovanja)

Otroci so v družbi animatorjev ustvarjali, se podajali v domišljijски svet princes in kapitanov, se navduševali nad tunelom in morjem ter vsem, kar se skriva v njem ... Nas odrasle so podučili, da ne potrebujejo idealnih okoliščin, v katere nas prepričuje svet potrošnje – kristalno čistega morja, pa kopice igračk, posladkov in za-

baviščnih parkov ... Potrebujejo predvsem naš čas, naše objeme, našo jasnost in to, da jih čutimo.

22

Vsebinsko letovanj so popestrila štiri mlada dekleta, ki so se letos prvokrat preizkusila v vlogi animator.

Ker je današnji čas naklonjen nenehnemu hitenju, smo si zadali obedovati brez naglice in tako, da smo imeli priložnost poklepetati drug z drugim. Priznamo, da smo se za to morali kar precej potruditi.

Hvala predsedniku Škofijske karitas Novo mesto Cirilu Murnu, strokovnemu delavcu Skupnosti Srečanje Lojzetu Štefanu in generalnemu tajniku Slovenske karitas Imretu Jerebicu. S svojo prisotnostjo so k namreč našemu letovanju doprinesli tisto »nekaj več«. Družinam so s svojo navzočnostjo sporočali, da jim je mar zanje ter da nihče od nas ni vreden ne več ne manj; da k sproščenosti in razigranosti sodi tudi spoštovanje ter da se je za dobro treba potruditi; da v svoji človeškosti in majhnosti izbiramo tudi stranpoti ter da naši križi z izročanjem Bogu postajajo blagoslov za nas in druge.

Tina je svojo izkušnjo opisala takole:

»Kot animatorica na letovanju družin sem doživela čudovito izkušnjo. Bilo me je strah družin – kakšne so, ali so starši zelo strogi do otrok ter ali so otroci prijazni/agre sivi ...? Moja pričakovanja so se razblinila v trenutku, saj so bili otroci res pravi sončki ... Všeč mi je bilo tudi, da smo imeli odlično kuharico, ki je vedno poskrbela za posladek in toplo besedo. Z družinami smo se dobro razumeli, pazili smo drug na drugega in poskrbeli, da se nihče ni čutil odrinjenega. Zanimiv je bil tudi izlet z ladjico do Izole, saj smo prepevali različne pesmi in uživali v čudovitem vzdušju. Za konec naj pohvalim Gregorja, ki je izdelal kratek video, na katerem so prikazana naša doživetja. Bilo mi je v veselje in ponovno bi bila animatorica na letovanju družin.«

Slovenska karitas

PREJELI SMO EN VELIK BISER

Andreja Urh

Zaključile so se Počitnice Biserov. Že osemnajstič zapored.

Tudi to leto so bile izjemne za 184 otrok in mladostnikov. Tokratna posebnost pa je bila vključitev otrok beguncev in otrok iz Avstrije. Kar 21 jih je tako prišlo iz Avstrije, Sirije, Iraka, Irana, Somalije in celo Konga. In če si lahko predstavljate že slovenske otroke, ki prihajajo iz najrazličnejših koncev države in se med seboj razlikujejo po narečjih, smo temu dodali še nam popolnoma tuje jezike.

Za vso to različnost je odlično poskrbela 107 mladih prostovoljcev, ki so se trudili, da so v to veliko družino prinašali SPOŠTOVANJE, kar je bila tudi tema letošnjih počitnic.

»Na Biserih se naučim spoznavati samega sebe s tem, ko pomagam drugim in grem preko svoje sebičnosti in omejitev. To me bogati.«
Animator

23

»Draga Andreja!

Zanima te, kako sem se imel med Biserčki? Ne sprašuj. Po srečanju z njimi ostajam brez besed. Očarali so me, nahranili, ugrabili srce ..., misli se nenehno vračajo k njim.

Imam vtis, da sem se v Portorožu srečal s Cerkvijo, vstopil v Božje kraljestvo, okusil Ljubzen. Pretreslo me je vzdušje, ki ga ustvarjajo ti mladi animatorji. Vsi dihaajo za isto stvar. S celimi pljuči. Do konca svojih moči. Nihče ni tam na svojem dopustu, nihče ne išče svojih pet minut ... Delajo kot eden ... uresničuje njih služenje ... hrani darovanje ... delajo v Njegovi moči.

Ne gre mi iz glave animator, ki se je z vsem, kar je, trudil za otroke iz Avstrije, čeprav ne zna nemščine. Animator, ki se mu je dalo brez premora skakati s ta malimi v vodo in jih metati vanjo. Animator, čigar sleherna drža in vsako dejanje odstira čistost njegove duše, plemenitost srca. Dekleta, ki so mamice, kakršnih marsikateri otrok še ni srečal. Dekleta, ki so ženske, katerih ženstvenosti še ni ubila pop kultura ... in so bile tem puncam inspiracija nečesa njim nepoznanega.

Prevzela sta me voditelja. Njuna usklajenost, profesionalnost in suverenost, žar, spontanost in pristnost. Le kje si ju dobila?

Osupel sem nad tehnično ekipo. Presenečali so od obroka do obroka. Sem na letovanju otrok ali v vrhunskem hotelu? Tako so se trudili za nas. Ob slehernem obroku sem doživel, da sem vreden, da je nekomu mar zame. Na zelo konkreten način. Ljubezni ne zmanjka domišljije. Prepričan sem, da so to (zavedno ali podzavestno) čutili tudi otroci.

Seveda pa so me očarali tudi otroci, njihove oči, nasmehi, veselje, igra, frajarjenje ... Osemletnik, ki me je prvi dan posvojil za očeta ... Najstnica, ki mi je po petnajstminutnem klepetu razkrila srce in rane, ki si jih povzroča, da bi zadušila bolečino ... Otroci, ki jim ni nihče predstavil Boga, pa jih Oče tako skrivnostno privlači, da so prihajali k maši, odpirali oči ... in srce, ki je okusilo njim nepoznano toplino.

No, najbrž si zaslutila, da sem v preteklih dneh prejel en velik biser. Dar, ki ga bom nosil s seboj.«

Gregor Celestina

Kaj je na Biserih najlepše v očeh mladostnikov:

- veliko prijateljev
- dobra hrana
- super animatorji
- morje
- ustvarjalne delavnice
- zabavni večeri
- luštne punce
- skriti prijatelj
- kino pod zvezdami
- vožnja z ladjico
- vaterpolo
- branje pravljic za lahko noč
- petje in bansi
- dobra glasba
- skakanje v vodo

Počitnice so čas za počitek v naravi, na morju in v gorah, duhovnost in dobra dela.

Družine na oddihu v Soči

Na letovanju družin in otrok v Portorožu

Romanje starejših na Ptujsko Goro

Delovni tabor v Italiji

Umetniki na dobrodelni koloniji na Sinjem vrhu

QR koda za dostop do Žarka dobrote na internetni strani preko sodobnih spletnih bralnikov.

